מלמד שחזן הכנסת אומר להם אמרו וכירושלמי אמרינן ובלבד שיהא החזן ישראל וחזן לאו היינו ש"ץ שחזן הוא שמש הכנסת כדאיתא פ"ק דסנהדרין (דף י:) וכ' מזיזים ופ"ז דבבא מציעא (דף ג.) מזיז מתא אבל ש"ל הוא הקורא ואומר ר"ת שש"ל הוא פותח בברכו ומסיים ואין הכהנים רשאין להתפלל עד שיכלה הדבור מפי הקורא ודווקא כשעומד בבית הכנסת ואומר לו [ז] עובר אבל אם עומד בחוץ אינו עובר דאמרינן בירושלמי רבי שמעון בן פזי כד הוה מציש [הוה] קלי אחורי עמודי ר' אלעזר נפיק לבראי:

הסולת והשמן אין מעכבין את היין. משמע הא סולת ושמן מעכבין אהדדי ותימה דהא לא כתיב שום קרא בממנחת נסכים ושמא יליפינן ממנחת נדבה דכתיב בה עיכובא לעיל (דף מ.). וגלויי מילתא בעלמא הוי דגבי מיעוטו מעכב את רובו כתיב קרא גם בממנחת נסכים ותסתם גליו לן קרא:

ט) **מנחתם** ונסכיהם (**אפי'**) בלילה מנחתם ונסכיהם **אפילו** למחר. בפ"ב דתמורה (דף יד.) מוכח דלמחר נפקא לן [ח] דבר יום ביומו מלגבי שבתות ה' וחרב הב"ש דלא הבית על פסוק הרהוט בשני דרשות אע"ג דנפקי מקראי אחריני כי הבית דשבת נעוריה לגביה [ט] (קדושין דף ג.) וכן מוהתעלמת (ב"מ דף ל.) וכן ספר כותבה ואין דבר אחר כותבה (גיטין דף כא.): וכן מותר הפסח ושלמים הבאין מחמת הפסח פ"ק דזבחים (דף ט.) ופ"ד דזבחים (דף ל.) ופרק התודה (לקמן פג.) ופ' מי שהיה טמא (פסחים דף לו.) ופ"ב דבכורות (דף טו.) דדרשי אף ולא חלבו ומסיק רבא דאף לאותו ואת בנו הוא לאתא ומלבו מדמו נפקא וכן בשמעתין דתניא בברייתא זבח ונסכיה ומסקינן דבסברא פליגי: **מנחתם** ונסכיהם. פי' בקונטר פ"ק דזבחים (דף ח.) ופרק המזבח מקדש (שם פד.) ופ"ב דתמורה (דף יד.) דמנחתם ונסכיהם דפרי חגא דמיירי בנסכים הבאים בפני עצמן ומנחתם ונסכיהם דבין עולה לשלמים דמיירי בהקטרה ולא מיירי בנקט מנחה בריש דמי לעולה טפי בהקטרה והא דפ"ק דזבחים (דף ח.) דריש מ) מנחתו ונסכיה אפי' בלילה ומשמע התם [י] דמייתי דווקא קדשים ג) והתם גבי מזיר דרש מדכתי' מנחתו ונסכו וכתיב נמי ומנחתם ונסכיהם למחר נמי שמעינן כיון דגלי גבי עצרת תו אין לחלק ותימה והא הני קראי בבאין עם הזבח כתיבי והגהו לא אתו אלא ביום כדאיתא (דף יד.). ויל"ל דאם אינו ענין בבאין עם הזבח דאמרינן לאחר הזבח אין מעכבין אם בלילה דאמר מר ונסכיהם אפי' בלילה משמע דמקרא דפרי חגא מייתי שאין ניסוך המים אלא בחג ולא מילתא היא דכיון דגלי לן קרא בעצרת דהוי נסכי צבור ה"ה לכל נסכי צבור וקרא דאיצטריך בזיר דהוי נסכי יחיד: **כיון דמתאמרא שירה עליהו.** [יא] פי' ס) לבישאל עם הזבח **ישפך.** פ' בית שמאי (זבחים דף לו.): מעיקרא דרש מהאי קרא ולא קאי לנסוף: **כמשפט** כמשפטם. ויניח לאשון דלא כתיב כמשפט כתיב בית יהוי: **אלא** דר"ח ועצרת דכתיב בחומש הפקודים. ואע"ג דכתיב יהוי לכם לאו עלייהו קאי והא דלא פריך מפסח כי היכי דפריך מהני דהא כתיב בית יהוי ורש"י פי' כ) דיתוקמא דהא דכתיב בא) גבי פסח ז' פרים וז' אילים ביום דלז' ימי פסח קאמר כל יום מבית אחד ביום דלא לא מצא שנים בכל יום מבית אחד ולא מעכבי אהדדי ותימה דהא כתיב בית יהוי ואין לומר דקאי אכבשים ולא אפרים ואילים דגבי עצרת לא קאמרינן הכי והא דנקט בסמוך אילים דהכא והכא לא מעכבי הא מיהא מעכבי ה"ג מני למיגנקט כבשים ולא דמי לקודש יהוי דגבי נחם דפליגי ר"ע וכן נגם (לקמן דף מה:) מהיינו קאי אי אכבשים אי אלמא אבל אתרוייהו פשיטא להו דלא קאי אע"ג דכתיב בחד קרא היינו כבשים אלמא אבל כבשים אהדדי ה"ל דמעכבי כתבון בהקומץ רבה (לעיל מ.). ג' כבשי עצרת מעכבין זה את זה וכן ג' מלות ולא מסתברא דמי לדמיין ולא מסתברא לדהכא לא מיעטריך קרא דבעלי מומין פסיטא דפסולין וא"ל לבשום דרשא אחת דלא מסתבר לדורשו בעיכוב כיון דלא מיסתמיט הש"ס ובספרי דורש גבי פסח הרי שמנחת פרים ולא מנחת אילים ולא מנחת כבשים שומע אני שלא יקריב עד שימנה כולן ת"ל שבעת ימים תקריבו אשה אפילו אחד מהן יכול אפי' כולן מצויין ת"ל פרים בני בקר שנים ואיל אחד ומיהו הא דקאמר שומע אני שלא יקריב עד שימנה כולן בו כרחין לאו משום דסמיך איהיו דגבי עצרת דרש נמי הכי התם וכן בחג אע"ג דכתיב ביה כמשפט וכו' ואכל חד מייתי קרא דשבעת ימים ואע"ג דלא כתיב לא בעצרת ולא בחג: אלא

ה' עליהם יחיו ולכל בהן חיי רוחי ותחלימני והחייני: **מתני'** [א]הסולת והשמן אין מעכבין את היין ולא היין מעכבן [ב]המתנות שעל המזבח החיצון אין מעכבות זו את זו: **גמ'** ת"ר [ג]ומנחתם ונסכיהם הבא מנחה ואחר כך הבא נסכים רבי אומר זבח ונסכים הבא זבח ואחר כך הבא נסכים ורבי נמי הכתיב ומנחתם ונסכיהם ההוא מיבעי [ד]למנחתם ונסכיהם בלילה ומנחתם ונסכיהם אפילו למחר ורבנן נמי הכתיב זבח ונסכים ההוא מיבעי ליה לכדזעירי [ה]דאמר זעירי [ו]אין נסכים מתקדשין אלא בשחיטת הזבח ורבי נמי מיבעי ליה לכדזעירי ורבנן נמי מיבעי להו למנחתם ונסכיהם בלילה ומנחתם ונסכיהם אפי' למחר אלא היינו טעמייהו דרבנן דכתיב [ז]עולה ומנחה ורבי נמי הכתיב עולה ומנחה אלא בבאים עם הזבח דכ"ע לא פליגי [ח]דמנחה ואחר כך נסכים דהכתיב עולה ומנחה כי פליגי [ט] בבאין בפני עצמן רבנן סברי מדבאין עם הזבח מנחה ואחר כך נסכים בפני עצמן נמי מנחה ואחר כך נסכים ורבי התם הוא דאיידי דאתחיל באכילה גמר לה לכולא מילתא דאכילה אבל בפני עצמן נסכים עדיפי הואיל [י] [יא]דמיתאמרא שירה עליהו: המתנות שעל מזבח החיצון אין מעכבות זו את זו: [יב]ת"ר [יג]מנין לכל הניתנין על מזבח החיצון שנתנן במתנה אחת שכיפר שנאמר [יד]ודם זבחיך ישפך על מזבח ה' אלהיך: **מתני'** הפרים [טו]והאילים והכבשים (והשעירים) אינן מעכבין זה את זה [טז] ר' שמעון [אומר] אם היו להם פרים מרובים ולא היו להם נסכים יביא פר אחד [יז] ונסכים ולא יקריבו כולם בלא נסכים: **גמ'** הני פרים וכבשים דהיכא [יח] אילימא דחג [יט]כמשפט כמשפטם כתיב בהו [כ] אלא דר"ח ועצרת דחומש הפקודים אילים

ה' **עליהם.** אותם שנושאין עליהם שם ה' בתפילין יחיו: **מתני' הסולת והשמן.** של מנחת נסכים אין מעכבין את היין שאם הביא יין בלא סולת ושמן [ח] מנסכן: **המתנות כו'.** כגון ד' מתנות של חטאת אין מעכבות זו את זו שאם לא נתן אלא אחת כיפר: **גמ' הבא מנחה כו'.** דמנחת נסכים קריבים תחילה [ט]: **ואחר כך נסכים.** אחר האברים מיד ואחר הנסכים המנחה: **מנחתם ונסכיהם בלילה.** דמנחת נסכים קריבין בלילה. ואי קשיא הא אמרי' בהקומץ [רבה] (לעיל מו:) דבריה שדרכן ליקרב ביום וקמשיב מנחת נסכים מפרש לה בפ' יש קרבנות במסכת תמורה (דף יד.). דהא דקתני ביום בנסכים הבאים עם הזבח והא דקתני בלילה בנסכים הבאין בפני עצמן כגון שהביא זבח בלא נסכים ולאחר זמן הביא הנסכים בפני עצמן יכול להביאן בלילה: **ואפילו למחר.** אם הביא היום [י](ט) יכול להקריב נסכי למחר ובלבד שלא יקדשו בכלי מאתמול דאי קדשי נפקלן בלילה כדתניא במסכ' מעילה (דף ט.). קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלילה (כ): **אין הנסכים.** הבאין עם הזבח [יא] דכל זמן שלא שחט הזבח אע"פ שהפריש לשם זבח זה יכול לשנותן לשם זבח אחר אבל לאחר שחיטה אינו יכול לשנותן לשם זבח אחר: **עולה ומנחה.** משמע אחר העולה מיד יקריב מנחה (א) יב]: על הנסכים אומרים שירה הלוים בשם' ערכין בפרק אין ערכין (דף יא.): **ישפך.** שפיכה אחת: **כמשפטם.** משמע שיכופר (ד) יג]: כל הקרבנות האמורים בחומש הפקודים [יד]: [ט]**דכתי.** דר"מ ועצרת שבחומש בחומש הפקודים: [ט]אלא דעצר' גרידי' קתני [טו] מת"כ דכתיב בחמוש אל הכהנים אילים

ט) [לקמן נב. זבחים יב. פס. תמורה יד. תענית ב:]. ב) [לקמן עט.]. ג) [זבחים לו:]. ד) הוצם הש"ד אמ"כ ד"ה בשחיטת הזבח דכל זמן. ל"ק, ס) [במדבר כח, כטו]. ו) מכאן שיך לדף אלמ"ז, ז) מי דעצרת. ל"ק, ח) עלה אבל. ל"ק, ט) למנחתם. ל"ק, י) מדבר. ל"ק, כ) [ועמ"ש בגליון תוס' שבת קכח. ד"ה ומקן], ל) פרק. ל"ק, מ) ל"ל מנחתם ונסכיהם. ל"ק, נ) דהתם. ל"ק, ס) להבאים. ל"ק,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואפי' וכו' היום הזבח יכול להקריב וכו': (ב) שם בסה"ד ובלוגה הס"ד ואמ"כ מ"ש שחיטת זבח אין הנסכים הבאין עם הזבח מתקדשין אלא בשחיטת זבח דכל זמן אלא: (ג) ד"ה עולה וכו' מנחה הס"ד ואמ"כ מ"ש שיריה עלייהו אי הנסכים אומרים הלוים שירה במסכת: (ד) ד"ה כמשפטן משמע שיכופר הס"ד ואמ"כ מ"ש דהומש הפקודים כל הקרבנות וכו' הפקודים בהגי' דר"מ ועצלת כל"ל והס"ל: (ה) ד"ה אלא בלוגה וכו' קתני הס"ד ואמ"כ מ"ש דת"כ דמיבי:

מוסף רש"י

למנחתם ונסכיהם בלילה. לאע"פ שמקריבין הקרבנות ביום יכולין להביא המנחות והנסכים בלילה (תענית ב:). אפילו למחר. אם קרב הקרבן בזמנו ואפילו מכאן ועד עשרה ימים (תמורה יד.) דקתי"ל אדם מביא זבחו היום ונסכיו מכאן ועד עשרה ימים, ונפקא לן מהא דאמר מר ומנחתם ונסכיהם ימיהי דמתיבי קרבנות אתה נהני מתיבי, (זבחים פד.). אין הנסכים מתקדשים. ליפסל בלינה וביוצא (להלן עט. בכורות י:). אלא בשחיטת הזבח. דקודם שחיטת הזבח אע"פ שניתנו בכלי שרת הן מוקן, ויכול לשנותו לזבח אחר ומשנאתנו הזבח לא (רש"י שם). דהם בתחיך ישפך. שפיכה אחת משמע מדלא כתיב קביב ליפיגיו מיניה אתי מתניתא שהן מרבע בפרק אחוז מקומן (זבחים לו:).

רבינו גרשום

הסולת והשמן. דמנחת נסכים הבאים עם היין שמנסך את היין אע"פ שאינן: הבא זבח ואחר כך הבא נסכים. ואח"כ הבא מנחה: ומנחתם ונסכיהם אפי' למחר. אבל אותן נסכים שמביא עם הזבח נפסלין בלינה מאחר שנשחט עליהן הזבח: דכתיב עולה ומנחה. סמוך לעולה מנחה ואחר כך נסכים: כי פליגי בנסכים הבאין בפני עצמן. שלא הביאן עם הזבח אלא לאחר כמה ימים. ולא תיתני להבריתא כמעיקרא ר' אמר זבח ונסכים דבבאין עם הזבח לא פליגי: ור' סבר התם הוא. בבאין עם הזבח איידי דאתחיל באכילה דזבח גמר לה לאכילה ומייתי מנחה: דאיתאמרא שירה עלייהו דכתיב המשמח אלהים:

שיטה מקובצת (המשך)

לא חשיב שלא היה באה לסלת אלא לטבן מנחת חביתין עוד פי' הר"ש דשלישית ההין לאו דוקא אלא עד שנת שלישית לפי שהיו ג' שנותות לחין לפר ולאיל ולכבש נמצא שהתחיל למנות משנה שלישנה של כלי

שיטה מקובצת

[1] דאמר זעירי. בפ' הקומץ וזוטא הארכתי: [2] כי פליגי. בנסכים הבאים בפני עצמן דאף על גב דמייתי [קרא] זבח ונסכים משמע דמנחות הבאים עם הזבח פליגי אין זה עיקר דרשה דהא [חזינן] דלמסקנא מוקי ליה (מאי) [האי קרא] להא דזעירי: [3] הואיל דמתאמרא שירה עלייהו תימה דבעיא היא בפ' אין נערכין אם אומרים שירה על הנסכים הבאים בפני עצמן ר"ל דה"מ הואיל דמתאמרא שירה עלייהו כשבאים עם הזבח: [4] אמר ר' שמעון אם היו להם פרים ואילים: [5] אחד ונסכיו: [6] דהיכא. ס"א מאי עבידתייהו: [7] אלא דר"ח ועצרת. וקשה אמאי לא מוקי לה בכבשים ואילים דפסח ר"ל דהנהו מעכבי להדדי דהא כתיב ביה יהוי ואין זה כפרש"י דפי' ביחזקאל בהפטרה דפרשת חדש דכתיב גבי פסח שבעה פרים ושבעה אילים (חמשה) תמימים ליום לשבעת הימים ומאי קאמר והלא לשבעה ימים י"ד פרים היו בהם דכתיב בפר' פנחס פרים בני בקר שנים ופרש"י לומר דלא מעכבי אהדדי כדדרשינן לקמן בשמעתין גבי כבשים דכתיב ביחזקאל ששה כבשים מה ת"ל לפי שכתוב בתורה שבעה כבשים כו' ודרש דלא מעכבא ואם כן הא דכתיב בפסח יהוי דעיכובא הוא דלא דרשינן ליה עיכובא אלא היכא דדריש תלמודא א"נ י"ל יהוי דפסח אתמימים קאי וא"ת אמאי לא מוקי מתניתין באילים דפסח ר"ל משום דבפסח לא כתיב אלא איל אחד ובמתניתין תנן האילים ולהכי מוקי לה בעצרת דכתיב בהו [ואילים] והשתא דאתא לידן נדרוש קראי סתומים דפרשת החדש דכתיב איפה לפר ואיפה לאיל יעשה מנחה ואיפה איכא עשרה עשרונים ובהותה כתיב שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל וצריך לפירוש. וצריך לומר דמאיפה תוציא ג' עשרונים לפר שיהא מנופה יפה ואם יש להם חיטים ברירות מאיפה תוציא ב' עשרונים לאיל. ועוד כתיב התם ושמן הין לאיפה ומאי קאמר והלא כתיב בתורה חצי הין יהיה לפר ושלישית ההין לאיל וצריך לפרש דהכי קאמר ושמן שבהין לאיפה לפי השנתות שהיו בהין כדאמרינן עד כאן לפר כו'. ועוד כתיב התם מנחה יעשו עליו בבקר בבקר ששית האיפה ומאי קאמר והלא במנחת נסכים שהיו עושין בכל בקר ובקר עם התמיד לא היה בו רק עשירית האיפה וצריך לומר כדפי' לאיל מששית האיפה תוציא העשרון של מנחה והיינו כפי השיעור של איפה לפר. וי"מ דהאי ששית האיפה היינו לעשרון של מנחת תמיד ולחצי עשרון של מחבת שהיה בו עשרון מחציתה בבקר ומחציתה בערב. ואין השיעור שזה שהרי עשרון ומחצה זהו ששית [מתשעה] עשרונים ובאיפה יש בה עשרה עשרונים וי"ל ברור דיש לישב ששית האיפה במנחת חביתין שינפו אותה עד שתבא לחצי עשרון והשתא אתי בכיוון לפי איפה לפר. ועוד כתיב ושמן שלישית ההין לרוס את הסולת של מנחה ומאי קאמר והלא לא היו בו כי אם [רביעית ההין למנחת] תמיד השחר ואמר ריב"א דהאי שלישית דכתיב בהאי קרא היינו לעשרון של מנחת התמיד וחצי עשרון של מנחת מחבת הבקר ולעשרון [וחצי צריך ד'] לוגין וחצי שמן דהב' לוגין (דהן) [שהן] שלישית ההין היה לבלול עם הסולת בעודו חי קודם אפיה ולאחר אפיה היה יוצק בהן חצי לוג הנשאר [ועוד יש לפרש] דשלישית ההין קאי אשנותת שבהין וה"ק דשנת שלישית שבהין היה לרוס הסלת של מנחת התמיד והיינו רביעית ההין שנת ראשונה היה לפר והשני דשלישית לכבש. תו"א. ע"ש [הא] דכתיב נמי ביחזקאל ושמן שלישית ההין לרוס של מנחה. פירוש לתקן הסלת של מנחה. מנחה לה' חקת עולם (להם) תמיד. דקשה באיזה מנחה משתעי קרא אי דמנחת נסכים הבאה עם התמיד אינה כי אם שלשה לוגין ואי דחביתין דסליק מיניה והא כתיב ומנחה תעשה עליו בבקר בבקר ששית האיפה וגו' ופרש"י התם דהיינו חביתין וחביתין לא היה רק לוג ומחצה וי"מ דקא חשיב שמן של שחרית כולו בבת אחת של תמיד ושל חביתין והן ד' לוגין ומחצה וד' לוגין היינו שלישית ההין וחצי לוג

אילים שנים והקרבתם על הלחם ז' כבשים ז'] ואילים שנים ז) והקן דת"כ לאו גינהו הקן דמומס הפקודים ח) כדלקמן: **הויה כתיב כהו.** יהיו עולה (ויקרא כג) וכל הויה עיכובא: **לאח"ר** (ד' ט) **דת"כ.** הבאים בגבל שמי הלחם שנאמר והקרבתם על הלחם: **מעכבי לאיל דחומש הפקודים.** י) הבא בגבל מוסף ולאו ט) לאיל דלחם קאי: וקפריך הש"ס יא) היכא פלגא לתנא הכי גבי אילים מוקמת דאילים יב) מעכבין זה את זה וגבי פרים וכבשים אפילו להדדי לא מעכבי יג) הקן דחומש הפקודים יד) זה את זה: **מילי מילי.** ולדפרישנא: **וביום החדש.** פסוק הוא ביחזקאל: **פר מב"ל.** כלומר מוב הרי כתובה בתורה להביא פר בראש חדש: **לפי שנאמר בתורה.** מוב) יב"ר"מ כבשים בני שנה שנאמר (במדבר כח): **ומנין שמעכבין זה את זה.** אם יש להם פרים שנים או כבשים שנעה אילין יכולין להקריב זה בלא זה: **ס"ל יהיו.** ושאם כבשים ואילים ב) תמימים יהיו (יחזקאל מו): **תעלה.** בתמיה. אמתי כתיב ותעלה דמשמע מטאת הא עולה הוו פרים דר"מ כלכתיב (במדבר כח) וברא"ש דחדשיכם תקריבו זה בלא פרים שנים ג) ואפילו אחד ת"ל ולכבשים כאשר תשיג ידו ומאחר דכתיב הכי ששה כבשים למה לי דכמה דאפשר להדורי מהדרינן ומנין ג) (לאילים שבת"ב) שמעכבין זה את זה ת"ל יהיו [2] כה אמר ה' אלהים בראשון באחד לחודש תקח פר בן בקר תמים וחטאת את המקדש חטאת עולה היא א"ר יוחנן פרשה זו אליהו עתיד לדורשה רב אשי אמר ד) מילואים הקריבו בימי עזרא כדרך שהקריבו בימי משה תניא נמי הכי רבי יהודה אומר פרשה זו אליהו עתיד לדורשה אמר לו ר' יוסי מלואים הקריבו בימי עזרא כדרך שהקריבו בימי משה אמר לו ה) תנוח דעתך שהנחת דעתי [3] וכל נבלה וטרפה מן העוף ומן הבהמה לא יאכלו הכהנים כהנים הוא דלא יאכלו הא ישראל אכלי א"ר יוחנן פרשה זו אליהו עתיד לדורשה רבינא אמר כהנים איצטריך ליה ס"ד אמינא הואיל ואשתרי מליקה לגביהו תשתרי נמי נבילה וטרפה קמ"ל [4] וכן תעשה בשבעה בחודש מאיש שוגה ומפתי וכפרתם את הבית (ט) שבעה אמר ר' יוחנן אלו שבעה שבטים שחטאו ט) ואף על פי שאין רובה של קהל (ג) חודש אם חדשו ואמרו חלב מותר מאיש שוגה ומפתי מלמד ו שאין חייבין אלא על העלם דבר עם שגגת מעשה ה) אמר רב יהודה אמר רב זכור אותו האיש לטוב וחנינא בן חזקיה שמו שאלמלא הוא נגנז ספר יחזקאל שהיו דבריו סותרין דברי תורה מה עשה העלה ו) שלש מאות גרבי שמן וישב בעלייה ודרשו: א"ר שמעון אם היו להם פרים מרובין [וכו']: ת"ר [5] ואיפה לפר ואיפה לאיל יעשה מנחה ולכבשים כאשר תשיג ידו ושמן הין לאיפה א"ר שמעון וכי מדת פרים ואילים אחת היא אלא שאם היו להם פרים מרובין ולא היו ו) נסכים יביאו פר אחד ונסכיו ואל יקרבו כולן בלא נסכים ואם היו להם אילים

אלא פרים דאפי' אהדדי לא מעכבי. והא דלא מוקי ליה בראש השנה ויום הכיפורים ושמיני עצרת משום דבכל חד ליכא אלא חד פר וחד איל והא דלא משני בפרים ואילים דעצמן דמשני פ"ק ט) דיומא (דף ז.) גבי פר דעבודת כוכבים ואילו של אהרן מקריב מנחת פרים ואילים לא דמי לחטא דלא: **ומנין** שמעכבין זה **את** זה. פירוש כשם להם כל הסדר (וכו') וכה"ג דרים בספרי שהבאתי לעיל מ"ב קמ"ל כרבנן דפליגי עליה דר"ש במתני' שיקריב פרים ולא יקנה נסכים מאחד מהן אי נמי אם יש לו כבשים ואין לו לחמיד של בין הערבים מקריב כולן לשם מוסף ומיהו לקמן (דף מט.) משמע דתמידין דיומיה קודמין למוספין דיומיה משום דתדיר ומקודש ול"ע:

מילואים הקריבו בימי עזרא כדרך שהקריבו בימי משה. ולא דמו הני להני דשל משה כב) עגל וכאן פר וגם מתנותיו חלוקות כמפורש ביחזקאל (מה) אל מזוזת הבית ואל ארבע פינות העזרה למזבח ועל מזוזת שער החלר הפנימית ופירש שם רש"י שהוא פר האמור שם לשעלמה בה) ט) אל תקות המזבח ביום העשותו כו) פר בן בקר לחטאת אבל שם כתיב ולקחת מדמו ונתתה על ארבע קרנותיו כז) ועל ארבע פינות העזרה בה) ועל הגבול סביב ולריך לדחוק המקרא שיהיו שוים ועוד לפי מה שמפרש וכן תעשה בשבעה בחדש לחיירי בשבעה שבטים לחייבו פר בהוראה ולריך לייחד שיהיו אותן מתנות כאותן הכתובין גבי פר בהוראה בויקרא ואי אפשר לייחדו ומה וכן תעשה דקאמר לענין שמביא פר שנשרף ולא לענין המתנות ודבר תימה הוא מי לחקו להש"ס להעמיד הפסוק בז' שבטים כב) ופשיטא דקרא קאי אהא דכתיב לעיל גבי חקות המזבח ביום העשותו שמביאין פר בן בקר לחטאת וביום השני שעיר עזים ופר ואיל ואח"כ שבעת ימים תעשה שעיר חטאת ליום ופר בן בקר ואיל מן הצאן תמימים יעשו לפיכך אומר כאן וכן תעשה בשבעה בחודש:

הואיל ואישתרי מליקה. אע"ג דלעיל (דף ה:) פרינן שכן מצוותו בכך וכלאים נמי אסרינן להו בלא קרא ט) מ"מ אתא לאורויי לך דלא ניעבי למילף מינה ולמאן דקאמר דאין שחיטה לעוף [מן התורה] פירשתי בחולין (דף כ.) ט):

בשבעה שבטים שחטאו. השתא דריש בחודש כמו בדברים שחדשו בית דין והוא של ז' שבטים אחבב מותר ועשו על פיהם ואיינו מאיש שוגה שנגנו בהוראתם ומפני שהלנו ליבור ועשו פתאום על פיהם והא דלא כרבי יהודה (הוריות דף ה.) דבעי פר לכל שבט ונראה דלפי' לר' יהודה ניחא דמייירי במיעוט שבט: **וכי** מדת פרים ואילים אחת היא. תימה לדיפרון וכי יש שם איפה ורש"י פירש ביחזקאל דאיפה קמח היה מביא להוציא סולת עשרון מן הסלה והאיפה שלש סאין והיינו ג' עשרונים לפר ואיפה לאיל ט) כמו שסמיכו בשתי הלחם (לקמן עו:) שני עשרונים משלש סאין ושל פרים ג' מג' סאין למדך שאם לא מצא סולת מנופה כל כך יביא משל עשרון לסלה ושמן הין ל) [לא שיקריב ההין כולו אלא] שמתות היו בהין וכי האי גוונא שפרש"י בשמן יש לפרש באיפה שהיה שם איפה גדולה וקטנה ומה שמדקדק משום דנקט בכולה חד ליטנא משמע שיהיה שוין וכן דורש

ז) תמימים ושמח. ח) [בערוך ערך פר ג' גיר' אחרת היה לו עיין שם ומצא נתמן]. ג) רש"ק מ"ז. ד) [שנת קנב: לקמן ק. פסחים לב: יומא מו: סנהדרין נ:]. ה) שבת יג: תגיגה יב., ו) [ל"ל לסם]. ז) [ויקרא כג]. ח) אילים ש"ק. ל"ל ט) אמילים. ל"ק. י) בר"מ הש"ד אחמ"כ ד"ה שבעה כבשים. ל"ק. כ) ל"ל ואיל. ל) [שמות מז]. מ) תעשה פר מי כו'. ל"ק. נ"מ פירוש. נ) בש"ש נוסף: אילים מרובין בלא מנחתם. ס) דיומא פר דעבודת כוכבים ואילו של אהרן גבי הא דקתני היה. ל"ק. ע) אלה מוקח. ל"ק. פ) [כדאמ' לעיל ב.]. צ) [סד"ר לא אמרן]. ק) לחוליא מעמנה שני עשרונים אלא כמו. ל"ק.

תורה אור השלם

1. וביום החדש פר בן בקר תמימם וששת כבשים ואיל תמימם יהיו: יחזקאל מו ו
2. כה אמר אדני יי ברא שון באחד לחדש תקח פר בן בקר תמים וחטאת את המקדש: יחזקאל מה יח
3. כל נבלה וטרפה מן העוף ומן הבהמה לא יאכלו הכהנים: יחזקאל מד לא
4. וכן תעשה בשבעה בחדש מאיש שגה ומפתי וכפרתם את הבית: יחזקאל מה כ
5. ואיפה לפר ואיפה לאיל יעשה מנחה ולכבשים כאשר תשיג ידו ושמן הין לאיפה: יחזקאל מו ז

הגהות הב"ח

(א) גמ' לאיל הוא אלא דעצרת: (ב) שם בשבעה ל"ר יוחנן וכו': (ג) שם בחדש אם חדשו: (ד) רש"י ד"ה לא אילים ד"ה כבשים וכו' על הלחם מעכבי לאיל דחומש הפקודים דמוסף ואאיל קאי וקפרין הש"ס היכא כל"ל וסד"ל: (ה) ד"ה אלו שבעה וכו' מעשה כמו גבי פר:

מוסף רש"י

נגנז ספר יחזקאל. שיש בסופו דברים בקרבנות שסותרין דברי תורה סותרין דברי תורה. כגון נגילה וטריפה וגו' לא יאכלו הכהנים הא ישראל אוכלים, וכגון וכן תעשה בשבעה בחודש היכן כתוב בתורה קרבן זה בחודש גרבי שמן. לתלוק (חגיגה יג.) למאור ולמזונות. (שבת יג:).

שיטה מקובצת

א) דהנהו. חד איל הוא אלא דעצרת: ב) פר בן בקר תמימים וששת כבשים ואיל תיבות תקח תמים וששה נמחק: ג) ומנין שמעכבין זא"ד תימה מאי קאמר הא כבר אמרנו דאין מעכבין ופרש"י דאם יש להם ב' פרים או ד' כבשים דאין מקריבין זה בלא זה וגם זה לא נהירא דהא כבר אמרנו דכמה דאפשר לאהדדי מהדרינן ונראה דהא דקאמר הכא דמעכבין לאפוקי מדר"ש דאמר אם היה להם פרים מרובים כו' וקפ"ל דאי תנא דשוב לו להביא כבשים כמו דאפשר ולא ימעט הכבשים בשביל הנסכים: ד) מילואים הקריבו בימי עזרא. לאו דוקא שהרי כל אותן הקרבנות ואותו הבנין על העתיד אלא שם (יזכו) [זכו] ישראל היו מקריבין אותו בימי עזרא. תו"ח: ה) שחטאו. פירוש בהוראת ב"ד דמייתי [פר] העלם דבר של צבור אע"ג שאינו רוב קהל (על) [עם] שגגת מעשה שאכלו חלב ע"פ הוראת ב"ד לאפוקי [שאם] היו סבורים (על) שהוא שומן ואכלו צבור בשוגג שאין מביאין פר אלא כל אחד מביא כשבה או שעירה כדין יחיד שחטא: ו) העלה לו: ז) כבשים וגו': ח) הפקודים כדמפרש לקמן: ט) לא אילים דת"כ: י) דהוי מוסף: יא) היכי פלגת למתני' תיבות פלגא לתנא נמחק: יב) דאילים דהכא ודהכא דת"כ ודחמוש הפקודים הוא דלא מעכבי דהואיל ולא כתיבי גבי הדדי הא איתנהו הדדי כגון הנך שנים דת"כ מעכבין: יג) לא מעכבי בת"כ דכתיבי גבי הדדי ותנך: יד) הפקודים לא מעכבי זה: טו) היכן כתוב: טז) בתורה פרים בני בקר שנים בר"ח הס"ד ואח"כ מה"ד לפי שנאמר בתורה: יז) יודעים לפורשה: יח) הקריבו כו': יט) הקריבו מלואים: כ) דמילואים: כא) ר"ח ניסן: כב) תיבות באחד לחדש נמחק: כג) תעשה פר בן בקר כו': כד) עגל והוא בן שנה וכאן פר בן ג' שנים ור' נתנאל תירץ דבת"כ אשכחנא תנא דאית ליה היכא דכתיב עגל בן בקר הוי ב' שנים ופר הוא נמי בן ב' שנים: כה) למעלה אלה: כו) הנשותו וגו': כז) קרנותיו ואל: כח) העזרה ואל: כט) ופשטיה: ל) תיבות לא שיקריב ההין כולו אלא ל"ש: לא) שנתות היו בהין. ויקריב שמן לפי הסולת כמשפט הזבח לפר כמשפטו ולאיל כמשפטו עכ"ל ברש"י ביחזקאל:

צז א ב מיי' פ"ח מהל' תמידין ומוספין הלכה כ:

צח ג מיי' שם הלכה יט וש"ס בכ"מ:

צט ד מיי' פ"ג מהל' מעה"ק הלכה טו:

ק ה מיי' פי"ב מהלכות שגגות הלכה ל ופי"ג הלכה כ:

קא א מיי' שם פי"ב הל' ל:

רבינו גרשום

אלא פרים דר"ח ופרים דעצרת דחומש הפקודים דפנחס דהוו ב' פרים: ואי אמרת מ"ש לא אמר פרים דפסח דהוו נמי ב' משום דהויה כתיב בהו ומעכבי זה את זה: אי דהני דר"ח ודעצרת דחומש הפקודים חד איל הוא דאית לכל חד: דעצרת דתורת כהנים דאית ביה ב' אילים דכתיב והקרבתם על הלחם וגו'. הויה כתיב בהו יהיו עולה לה': אלמא דמעכבי: הכי קאמר לא אילים דעצרת דתורת כהנים מעכבי ליה לאיל דחומש הפקודים דהכי אמרינן לקמן דמשבאו לארץ קרבו הב' של תורת כהנים והא' שבחומש הפקודים. ואם (אבל) [אבד] האיל של חומש הפקודים לא מעכב להו לאיל של תורת כהנים ולא אילים דתורת כהנים מעכבי לאיל דחומש הפקודים וכן השעיר והכבשים של תורת כהנים שהן חובת היום אינן מעכבי של חומש הפקודים שהן של מוסף ולא דחומש הפקודים מעכב דתורת כהנים ופרים וכבשים דתנן במתני' בהני דחומש הפקודים קאמר דלא כתב בהו הויה: (אבל) [אלא] פרים וכו'. ומתמה בעל התלמוד פרים דחומש הפקודים אמרת במתני' דאפילו אהדדי לא מעכבי שאם אבד האחד אין מעכב את הב' והדר אוקמת מאי אילים אין מעכבין זה את זה דהכא והכא לא מעכבי כלומר שהב' של תורת כהנים [אינו מעכב] את הא' של חומש הפקודים ולא האחד את השני (והדר אמרת) [אבל] אינהו שני אילים של תורת כהנים עצמן מעכבין זה את זה דהויה כתיב בהו. וכי לצדדין קא מוקמת לה למתני': א"ל אין מילי מילי קתני מתני' כמה דאפשר לאהדדי אחר רוב מהדרינן: ומנין שמעכבין זה את זה אם היו ד' או ה': וחטאתו משמע חטאת עולה היא דכתיב ובראשי חדשיכם תקריבו עולה לה' פרים: פרשה זו אליהו עתיד לדורשה. כלומר שיש בה קושיות: רב אשי אמר מאי קושיא מילואים הקריבו בימי עזרא לחנוכת הבית כדרך שהקריבו בימי משה אף הכא נמי האי פר דיחזקאל לצורך מילואים הוא לעתיד לבא ומשום הכי הוי חטאת כההוא דמשה דכתיב קח לך עגל בן בקר לחטאת וראש חדש נמי הוה: וכן תעשה נמי פר לחטאת לד' שבטים שחטאו: שחידשו שהורו ב"ד ואמרו שחלב מותר: מאיש שוגה. זה שגגת מעשה. ומפתי זה העלם דבר דבענין תרוייהו בשוגג הוראה ועשיה: שלש מאות גרבי שמן ל) לצורך. היינו לצורך מנחה: וכי מדת פרים ואילים אחת הם והכתיב שלשה עשרונים

ל) נלקח לגרגיגו היה לו גרלקא אתמת נגמרא.

דורש בספרי בפרשת כי תצא דא"ר חייא בן גרון וכי מדת פריס אילים וכבשים אחת היא והלא כבר נאמר שלשה עשרונים לפר וגו' אלא מלמד שאיפה גדולה ואיפה קטנה קרויה איפה: **קרבו כבשים בלא לחם.** פי' [1] בקונטרס שלא היה להם אלא מן וקשה דבפ"ב דיומא (עה.):

מוכח [2] דאומות העולם היו מביאין להם מיני מאכל ובפ' שתי הלחם (לקמן לה.) נמי מוכח שהיה עמהם לחם הפנים במדבר והיו מקריבין מנחת העומר ואומר ר"מ דהיינו טעמא דכתיב כי תבואו אל הארץ ור"ע לטעמייה דכי תבואו לאו דווקא אבל ר"ש בן נגרס דכי יבמעאל ספ"ק דקדושין (ד' לז:) דביאה לאחר יביאה מיהו קשה דאם כן אף קרבנותיהם לא יקריבו וי"ל [3] (וגרלאה לפרש) משום דשתי הלחם מיקרו ביכורים כדלקמן (ד' מו:) ומה בכורים בארץ אף שתי הלחם כן ועוד דרשינן בהדיא פרק רבי ישמעאל (לקמן קט:) ממושבותיכם למעוטי מ"ל: **הלכה כרבי שמעון בן גמא.** מימה הילכתא למשיחא כדפריך [4] פ' בית שמאי (זבחים מה.) ובפ' ד' מיתות (סנהדרין נח.) ובפרק עשרה יוחסין (קדושין עב.) גבי ממזרים [5] פירשתי: **שבעת כבשים אע"פ שאין לחם.** מדלא כתיב והקרבתם [6] על הלחם [7] שבעת כבשים:

מדאשתני סידרן. משמע מי לא אשתנו ס"א דאם מינהו וקשה דפרק בא לו (יומא ע.) מלריך [8] (אילו אחד) לאשמועינן איל דאמור בא"כ זהו דאמור בא"ר דבמוספים דקרב בלחם [רבה] (לעיל מ.) מיהו מסתבר ליה דלא ניקום אעיכוב כבשים בלחם ותימה הוא:

ובן גנם לילף יהיו מתהיינה. דהא דמו אהדדי טפי דתרוייהו מיירו בענין לחם ואף על גב דאמר טעמא [9] בתמיתין [שכן מלינו במדבר מ' שנה כו'] דיהיו מיהיו לא דמו להדדי דחדא ז' כבשים וחדא שני כבשים ובתר דאסיק דיהיו מיהיו עדיף ליה פריך לר"ע מין דעדיף אע"ג דלא דמו ובתוספתא [פ"ו] ובא"כ משמע דאמר ר"ע [10] דבר שקול מי מכריע ואמר בן גנס אני אכריע: **זו היא שיבה זו היא ביאה.** ל"ע אי מלינן למילף מתרוייהו אמאי לא ילפינן [11]:

דנין דבר שמתנה לכהן. מימה אדרבה דנין דבר שממנו קרב למזבח מדבר שממנו קרב למזבח ויש לומר דהאי [12] לד מסתבר ליה טפי מין דאדי ואדי אלחם קיימי:

דאמר רב הונא קנאו השם ונתנו לכהן. פירש בקונטרס סוף הגוזל קמא (ב"ק דף קט:) קאמר כי ולימא קנאו השם ונתנו לכהן שבאותו משמר והכא לא מלית אמרת הכי דקרבנות הרגל שוין לכל כדדרשינן פרק בתרא דסוכה (דף נה:) ותו דתניה התם הוי לקדש בו את האשה ולכל נרכין והכא לא הוי הכי דלתיתא בקדושין (דף נב.) המקדש בחלקו לא קידש אלא נראה לי דמילתא דרב הונא אהא אימתר [13]: ואיזו

אילים מרובין ולא היה להן איפתן יביאו איל אחד ואיפתו ולא יקרבו בולם בלא איפות: **מתני'** [14]הפר והאילים והכבשים והשעיר אין מעכבין את הלחם ולא הלחם מעכבן [2]הלחם מעכב את הכבשים ואין הכבשים מעכבין את הלחם דברי ר"ע אמר ר"ש בן גנס לא כי אלא הכבשים מעכבין את הלחם והלחם אינו מעכב הכבשים שכן מצינו כשהיו ישראל במדבר מ' שנה קרבו כבשים בלא לחם אף כאן יקרבו כבשים בלא לחם אמר ר"ש הלכה כדברי בן גנס אבל אין הטעם כדבריו שכל האמור בחומש הפקודים קרב במדבר וכל האמור בתורת כהנים [6] אין קרב במדבר משבאו לארץ קרבו אלו ואלו מפני מה אני אומר יקרבו כבשים בלא לחם מפני שהכבשים מתירין את [3] עצמן ולא הלחם בלא כבשים שאין לו מי יתירנו: **גמ'** תנו רבנן [1]והקרבתם על הלחם חובה על הלחם שבעת כבשים תמימים אע"פ שאין לחם א"כ מה ת"ל על הלחם מלמד שלא נתחייבו בכבשים קודם שנתחייבו בלחם דברי ר' טרפון [4] ר"ע אומר יכול הן הן כבשים האמורים כאן הן הן כבשים האמורים בחומש הפקודים אמרת כשאתה מגיע אצל פרים ואילים אינן הן אלא הללו באין בגלל עצמן והללו באין בגלל לחם נמצא מה שאמור בחומש הפקודים קרב במדבר ומה שאמור בתורת כהנים לא קרב במדבר ודלמא פרים ואילים לאו אינהו [7] הא כבשים אינהו נינהו מדהני אישתנו הני נמי דאחריני ופרים ואילים ממאי דאישתנו דלמא הכי קאמר רחמנא אי בעי פר ושני אילים ליקרב אי בעי שני פרים ואיל אחד ליקרב [8] מדאישתני סדרן ש"מ אחריני נינהו: הלחם מעכב את הכבשים: מ"ט דר"ע [1] גמר יהיו מתהיינה מה להלן לחם אף כאן לחם ובן גנס גמר יהיו [יהיו] מה להלן כבשים אף כאן כבשים [1] ובן גנס גמי גילף מתהיינה [9] מה להלן לחם אף כאן לחם דנין יהיו מיהיו ואין דנין יהיו מתהיינה מאי נפקא מינה [6]התנא דבי ר' ישמעאל [2]ושב הכהן [3]ובא הכהן זהו שיבה זהו ביאה ה"מ היכא דליכא דדמי ליה אבל היכא דאיכא דדמי ליה מדדמי ליה ילפינן ור"ע גמי לילף יהיו מיהיו דנין דבר שמתנה לכהן מדבר שמתנה לכהן לאפוקי הני דעולות נינהו ואיבעית אימא בקרא גופיה קא מיפלגי [4]קדש יהיו לה' לכהן ר"ע סבר אי זהו דבר שכולו לכהן הוי אומר זה לחם ובן גנס מי כתיב קודש יהיו לכהן קודש יהיו לה' לכהן כתיב איזהו דבר שמקצתו לה' ומקצתו לכהן הוי אומר אלו בכשים ור"ע מי כתיב קדש יהיו לה' ולכהן לה' לכהן כתיב כדרב הונא דאמר רב הונא [5]קנאו השם ונתנו לכהן: אמר ר' יוחנן הכל מודים שאם

[1] שאסד) **היו להם פרים מרובים.** כלומר דמיס לקנות פרים ואילים כדי לרכן: **ולא היו להם נסכים.** כלומר אם יקנו מן הדמיס אילים ופרים לא יהא בידם דמיס לקנות נסכים: **יביאו פר אחד ונסכים** כו':(**אילים מרובין.** בלא מנחתם): **מתני' הפר** [2] **האילי' והכבשי'.** דכמיני בהאי קרא והקרבתם על הלחם שבעת כבשים תמימים בני שנה ופר בן בקר וגו' (ויקרא כג): **אף הלחם.** שתי הלחם דעלרת: **הלחם מעכב אף הכבשים.** הגך שני כבשים דשלמים: **ממדבר קרבו כבשים בלא לחם.** כלומר בלא שתי הלחם הבאים עם שני כבשים שהרי [3] עומר ושתי הלחם אינן באין אלא מן הארץ (לקמן דף פג.): **הלכה כדברי בן גנס.** דכבשים מעכבי לחם: **אין הטעם כדבריו.** דהוא אומר במדבר קרבו [4] נסכים ושלמים ולא היא: **שכל האמור בפרשת פנחס** [5]. כגון הגך דמוסף קרבו במדבר: **והאמור בא"כ.** [ויקרא כג] כגון הגך ז' כבשים ופר ואילים [6] לעולה דעל הלחם ושני כבשים דשלמים לא קרבו במדבר דלאמר בגמ': **גמ' חובה על הלחם.** דמשמע דאינן קריבין בלא לחם ולא לחם קרב בלא כבשים והדר כתיב שבעת כבשים דמשמע אע"פ שאין לחם: **א"כ מה ת"ל על הלחם כו' קודם שנתחייבו בלחם.** כל זמן שהיו במדבר: **כשאתה מגיע כו'.** דבתר"כ (ויקרא כג) כתיב פר ושני אילים ובמוסף הפקודים (במדבר כח) כתיב פרים בני בקר שנים ואיל אחד אלא אלו דמוסף הפקודים באין בגלל עצמן [7] דמוספין הן ואינן טעונין לחם: **והאמור בתורת כהנים לא קרב במדבר.** כלאמרן שלא נתחייבו בכבשים קודם שנתחייבו בלחם: **מדהני אישתנו.** פר ואילים (לא): **דאחריני.** [8] ואע"ג דשון: **מדאשתני סדרן.** דבתר"כ [9] כבשים ופר ואילים ובפנחס והקרבתם פרים ואילי כבשים וגו': **גמר יהיו מתהיינה.** לכתיב בלחם (ויקרא כג) ושני כבשים והניף הכהן אותם על לחם הבכורים תנופה וגו' יהיו לה' לכהן יהיו הוייה ולא ידענן אהיא קיימת הוייה או אלחם או אכבשים הלכך גמר יהיו מתלת תהיינה (שם) מה ההיא הוייה אלחם אף היא הוייה אלחם: **גמר יהיו מיהיו.** לכתיב גבי ז' כבשים (שם מז) (עולה) יהיו עולה לה' (כ): לחם וכבשים דשלמים [10] מתנה לכהן: [מז] **שכולו לכהן.** לאפוקי כבשים דימוריהן למזבח: **הוי אומר אלו כבשים.** אלמא יהיו אכבשי' [11] כתיב: **קנאו השם ונתנו לכהן.** דמשולחן גבוה קזבו. ועיקר מילתיה דרב הונא מגזל הגר איתמר בפ' הגזל עליה בב"ק (קט:) [12] **האשם** (ג) **לה' לכהן** (ד): [13] דהתם קאמר בברייתא קנאו השם ונתנו לכהן שבאותו משמר והכא לא מלית אמרת הכי דקרבנות הרגל שוין לכל כדדרשינן פרק בתרא דסוכה (דף נה:) ותו דתניה התם הוי לקדש בו את האשה ולכל נרכין והכא לא הוי הכי דלתיתא בקדושין (דף נב.) המקדש בחלקו לא קידש אלא נראה לי דמילתא דרב הונא אהא איתמר [14]: ואיזו

[1] שאסד) **היו להם פרים מרובים.** כלומר דמיס לקנות פרים ואילים כדי לרכן: **ולא היו להם נסכים.** כלומר אם יקנו מן הדמיס אילים ופרים לא יהא בידם דמיס לקנות נסכים: **יביאו פר אחד ונסכים** כו':(**אילים מרובין.** בלא מנחתם): **מתני' הפר** [2] **האילי' והכבשי'.** דכמיני בהאי קרא והקרבתם על הלחם שבעת כבשים תמימים בני שנה ופר בן בקר וגו' (ויקרא כג): **אף הלחם.** שתי הלחם דעלרת: **הלחם מעכב אף הכבשים.** הגך שני כבשים דשלמים: **ממדבר קרבו כבשים בלא לחם.** כלומר בלא שתי הלחם הבאים עם שני כבשים שהרי [3] עומר ושתי הלחם אינן באין אלא מן הארץ (לקמן דף פג.): **הלכה כדברי בן גנס.** דכבשים מעכבי לחם: **אין הטעם כדבריו.** דהוא אומר במדבר קרבו [4] נסכים ושלמים ולא היא: **שכל האמור בפרשת פנחס** [5]. כגון הגך דמוסף קרבו במדבר: **והאמור בא"כ.** [ויקרא כג] כגון הגך ז' כבשים ופר ואילים [6] לעולה דעל הלחם ושני כבשים דשלמים לא קרבו במדבר דלאמר בגמ': **גמ' חובה על הלחם.** דמשמע דאינן קריבין בלא לחם ולא לחם קרב בלא כבשים והדר כתיב שבעת כבשים דמשמע אע"פ שאין לחם: **א"כ מה ת"ל על הלחם כו' קודם שנתחייבו בלחם.** כל זמן שהיו במדבר: **כשאתה מגיע כו'.** דבתר"כ (ויקרא כג) כתיב פר ושני אילים ובמוסף הפקודים (במדבר כח) כתיב פרים בני בקר שנים ואיל אחד אלא אלו דמוסף הפקודים באין בגלל עצמן [7] דמוספין הן ואינן טעונין לחם: **והאמור בתורת כהנים לא קרב במדבר.** כלאמרן שלא נתחייבו בכבשים קודם שנתחייבו בלחם: **מדהני אישתנו.** פר ואילים (לא): **דאחריני.** [8] ואע"ג דשון: **מדאשתני סדרן.** דבתר"כ [9] כבשים ופר ואילים ובפנחס והקרבתם פרים ואילי כבשים וגו': **גמר יהיו מתהיינה.** לכתיב בלחם (ויקרא כג) ושני כבשים והניף הכהן אותם על לחם הבכורים תנופה וגו' יהיו לה' לכהן יהיו הוייה ולא ידענן אהיא קיימת הוייה או אלחם או אכבשים הלכך גמר יהיו מתלת תהיינה (שם) מה ההיא הוייה אלחם אף היא הוייה אלחם: **גמר יהיו מיהיו.** לכתיב גבי ז' כבשים (שם מז) (עולה) יהיו עולה לה' (כ): לחם וכבשים דשלמים [10] מתנה לכהן: [מז] **שכולו לכהן.** לאפוקי כבשים דימוריהן למזבח: **הוי אומר אלו כבשים.** אלמא יהיו אכבשי' [11] כתיב: **קנאו השם ונתנו לכהן.** דמשולחן גבוה קזבו. ועיקר מילתיה דרב הונא מגזל הגר איתמר בפ' הגזל עליה בב"ק (קט:) [12] **האשם** (ג) **לה' לכהן** (ד): [13] דהתם קאמר בברייתא קנאו השם ונתנו לכהן שבאותו משמר והכא לא מלית אמרת הכי דקרבנות הרגל שוין לכל כדדרשינן פרק בתרא דסוכה (דף נה:) ותו דתניה התם הוי לקדש בו את האשה ולכל נרכין והכא לא הוי הכי דלתיתא בקדושין (דף נב.) המקדש בחלקו לא קידש אלא נראה לי דמילתא דרב הונא אהא איתמר [14]: ואיזו

[1] **שאסד) היו להם פרים מרובים.** כלומר דמיס לקנות פרים ואילים כדי לרכן: **ולא היו להם נסכים.** כלומר אם יקנו מן הדמיס אילים ופרים לא יהא בידם דמיס לקנות נסכים: **יביאו פר אחד ונסכים** כו':(**אילים מרובין.** בלא מנחתם): **מתני' הפר** [2] **האילי' והכבשי'.** דכמיני בהאי קרא והקרבתם על הלחם שבעת כבשים תמימים בני שנה ופר בן בקר וגו' (ויקרא כג): **אף הלחם.** שתי הלחם דעלרת: **הלחם מעכב אף הכבשים.** הגך שני כבשים דשלמים: **ממדבר קרבו כבשים בלא לחם.** כלומר בלא שתי הלחם הבאים עם שני כבשים שהרי [3] עומר ושתי הלחם אינן באין אלא מן הארץ (לקמן דף פג.): **הלכה כדברי בן גנס.** דכבשים מעכבי לחם: **אין הטעם כדבריו.** דהוא אומר במדבר קרבו [4] נסכים ושלמים ולא היא: **שכל האמור בפרשת פנחס** [5]. כגון הגך דמוסף קרבו במדבר: **והאמור בא"כ.** [ויקרא כג] כגון הגך ז' כבשים ופר ואילים [6] לעולה דעל הלחם ושני כבשים דשלמים לא קרבו במדבר דלאמר בגמ': **גמ' חובה על הלחם.** דמשמע דאינן קריבין בלא לחם ולא לחם קרב בלא כבשים והדר כתיב שבעת כבשים דמשמע אע"פ שאין לחם: **א"כ מה ת"ל על הלחם כו' קודם שנתחייבו בלחם.** כל זמן שהיו במדבר: **כשאתה מגיע כו'.** דבתר"כ (ויקרא כג) כתיב פר ושני אילים ובמוסף הפקודים (במדבר כח) כתיב פרים בני בקר שנים ואיל אחד אלא אלו דמוסף הפקודים באין בגלל עצמן [7] דמוספין הן ואינן טעונין לחם: **והאמור בתורת כהנים לא קרב במדבר.** כלאמרן שלא נתחייבו בכבשים קודם שנתחייבו בלחם: **מדהני אישתנו.** פר ואילים (לא): **דאחריני.** [8] ואע"ג דשון: **מדאשתני סדרן.** דבתר"כ [9] כבשים ופר ואילים ובפנחס והקרבתם פרים ואילי כבשים וגו': **גמר יהיו מתהיינה.** לכתיב בלחם (ויקרא כג) ושני כבשים והניף הכהן אותם על לחם הבכורים תנופה וגו' יהיו לה' לכהן יהיו הוייה ולא ידענן אהיא קיימת הוייה או אלחם או אכבשים הלכך גמר יהיו מתלת תהיינה (שם) מה ההיא הוייה אלחם אף היא הוייה אלחם: **גמר יהיו מיהיו.** לכתיב גבי ז' כבשים (שם מז) (עולה) יהיו עולה לה' (כ): לחם וכבשים דשלמים [10] מתנה לכהן: [מז] **שכולו לכהן.** לאפוקי כבשים דימוריהן למזבח: **הוי אומר אלו כבשים.** אלמא יהיו אכבשי' [11] כתיב: **קנאו השם ונתנו לכהן.** דמשולחן גבוה קזבו. ועיקר מילתיה דרב הונא מגזל הגר איתמר בפ' הגזל עליה בב"ק (קט:) [12] **האשם** (ג) **לה' לכהן** (ד): [13] דהתם קאמר בברייתא קנאו השם ונתנו לכהן שבאותו משמר והכא לא מלית אמרת הכי דקרבנות הרגל שוין לכל כדדרשינן פרק בתרא דסוכה (דף נה:) ותו דתניה התם הוי לקדש בו את האשה ולכל נרכין והכא לא הוי הכי דלתיתא בקדושין (דף נב.) המקדש בחלקו לא קידש אלא נראה לי דמילתא דרב הונא אהא איתמר [14]: ואיזו

עין משפט נר מצוה

קב א מיי' פ"ח מה"מ; ממרדין ומוספין הלכה יח:
קג ב מיי' שם הלכה טו:

תורה אור השלם

1. וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלֶּחֶם שִׁבְעַת כְּבָשִׂים תְּמִימִם בְּנֵי שָׁנָה וּפַר בֶּן בָּקָר אֶחָד וְאֵילִם שְׁנַיִם יִהְיוּ עֹלָה לַיְיָ. וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם אִשֶּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ:

ויקרא כג יח

2. וְשָׁב הַכֹּהֵן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְרָאָה וְהִנֵּה פָּשָׂה הַנֶּגַע בְּקִרְמַת הַבָּיִת:

ויקרא יד לט

3. וּבָא הַכֹּהֵן וְרָאָה וְהִנֵּה פָּשָׂה הַנֶּגַע בְּבֵית צָרַעַת מְמָאֶרֶת הוּא בְּבֵית טֻמְאָה הוּא:

ויקרא יד מד

4. וְהֵנִיף הַכֹּהֵן אֹתָם עַל לֶחֶם הַבִּכּוּרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי יְיָ עַל שְׁנֵי כְּבָשִׂים קֹדֶשׁ יִהְיוּ לַיְיָ לַכֹּהֵן:

ויקרא כג כ

מוסף רש"י

זו היא שיבה זו היא ביאה. מפרש בגמרא כהניס מה ביאה חולן וקולה וטמא וטומן לו שבוע, אלמא גמריגן ג"ש כה"ג ואע"ג דגלה דמו המיגות סולא ושיעסה לשון ביאה הנים הן (לעיל ד. וכעי"ז יומא ב: ומכות יג. וראה רש"י עירובין נא. בארוכה) מה ביאה מביאו אל כהן לנים המטוגע חולן וקולה וטמא וטומן שבוע לסגריגו אף כאן בשיבה (מיר ה.). **קנאו השם.** הקב"ה, כלכתיב המושב לד' לכהן (ב"ק קט:).

שיטה מקובצת

א) כהנים לא תיבת אין נמחק: ב) עצמן בלא לחם ולחם בלא כבשים אין: ג) תיבות ר"ע אומר נמחק: ד) אינהו כבשים אינהו מדהני: ה) מדאשתני סדרן. ומעתה אין אנו צריכין כשאתה מגיע אצל פרים ואילים אינן (הכי) [הן] א"נ אי לאו משום דאשתני פרים ואילים משום סברא דאשתני סדרן גרידא לא הוה אמינא אחריני נינהו. תו"ח: ו) גמר יהיו מתהיינה. משמע דיהיו לא קאי אכבשים והא דאמרינן בפ' הקומץ כבשים מעכבין זה את זה מ"ש הויה כתיב בהו [ר"ל] דדהא אין מקרא יוצא מידי פשוטו וקאי אכבשים לענין שיעכבו זה את זה אבל לא שיעכבו את הלחם דמכח הגז"ש אנו אומרים דעיקר קרא אתא ללחם לומר שמעכב לחם דהכי משמע לן דאותו יהיו דאתא לומר דחד מינייהו שמעכב את חבירו מדכתיב גבי תרוייהו. תו"ח: ז) ובן גנס נמי גילף. וא"ת הלא בן גנס פ' שעמו במתניתין ור"ל דבמתני' לאו עיקר הטעם אמר אלא ד"ק לדברך היה לך להודות לגז"ש דידי משום דאשכחנא במדבר קרבו כבשים בלא לחם. תו"ח: ח) מה להלן לחם כו' משמע דלר"ע לא קאי יהיו אכבשים וקשה האמרינן בהקומץ רבה שני כבשי עצרת מעכבין זה את זה יהיו כתיב בהו ור"ל דאה"נ דקאי יהיו אכבשים (מיהו) לא קאי כל כך אכבשים אלא אלחם דלחם מעכב את הכבשים ואין הכבשים מעכבין את הלחם וה"נ אנו צריכין לומר לבן גנס איפכא דאמר יהיו אכבשים קאי ולא אלחם ובהקומץ רבה תנן דשתי הלחם מעכבין זה את זה יהיו כתיב בהו אלא צ"ל דאע"ג דהאי יהיו [קאי נמי] אלחם לא קאי כל כך כמו אכבשים. תו"ח: ט) הפר. והאילים: י) שהרי נ"א לא היה להם לחם אלא מן: יא) קרבו כבשים: יב) עצמן בלא לחם נמצא מה שאמור בחומש הפקודים קרב במדבר דאמרת: יג) דאחריני נינהו כבשים נמי אישתני דאחריני נינהו: יד) דבת"כ הקדים כבשים ופר לאילים ובפנחס הקדים פרים ואילים לכבשים: טו) תיבת עולה נמחק: טז) והם כולו לכהן אבל כבשים: יז) אכבשים קאי: יח) בב"ק דכתיב האשם המושב לה': יט) בפרק ב"ש. (דף מה ע"א) תירצו בתוס' קושיא זו ובפ"ד מיתות (דף נא ע"ב) ובפ' עשרה יוחסין לא דברו בתוס' שלנו ממנו כלום: כ) דקאי אלחם לבד. ורש"י ז"ל פי' לעיל דהויה דשתי החלות דמעכבה זו את זו היינו סולת תהיינה ולאו קרא דקדש יהיו עיין לעיל: כא) צד מסתבר. גליון וה"פ דנין יהיו מתהיינה דתרוייהו בלחם מיירי מלמילף יהיו מיהיו ונילף כבשים דבר שיש בו נמי מתנה לכהן מעולה שכולו כליל: כב) דהתם. ברייתא היא ולא רב הונא אמרה ותו דהתם:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מדהני וכו' ואילים דאחריני הס"ל ואח"כ מ"ה הני נמי אישתני כבשים ושינ"ג דשרים: (ב) ד"ה נמר וכו' לה' הס"ל ואח"כ מ"ה דבר שמתנה לכהן לחם וכו' לכהן הס"ל ואח"כ מ"ה כולו לכהן דכל כבשים: (ג) ד"ה קנאו וכו' האשם המושב לה' לכהן:

רבינו גרשום

לפר ושני עשרונים לאיל ונסכיהם דינן כמנחה ואמר לן ר' האי איפה דהכא או היא הויא כשעורן דאורייתא או דין עשרון להיות לעתיד לבא איפה: ב' פרים ואיל וכבשים ושעיר של מוסף עצרת שבחומש הפקודים ופר ואילים וכבשים ושעיר דתורת כהנים דחובות היום כולן קריבין בעצרת משבאו לארץ ושל מוסף היו קריבין תחלה ואח"כ של חובת היום: הפר והאילים ושבעת הכבשים ושעיר אין מעכבין את הלחם והלחם מעכב את הכבשים אותן שני כבשים של זבח השלמים כשהיו ישראל במדבר קרבו כבשים בלא לחם אלא הלחם לחם במדבר ועוד משום דכתיב מושבותיכם תביאו לחם תנופה משיכנסו לארץ ולא קודם: אף כאן יקרבו וכו' אבל אין הטעם כדבריו שאותן ב' כבשים של שלמים שהיו באין על הלחם לא קרבו כלל במדבר לפי שהן אמורים בת"כ עם הלחם וכל האמור בתורת כהנים לא קרבו במדבר לא פרים ולא אילים ולא כבשים ולא שעיר: אלא מפני מה אני אומר יקרבו כבשים בלא לחם מפני שהכבשי' מתירין את עצמן בשחיטתן: חובה על הלחם. סמוך ללחם (שני כבשים) מה ת"ל על הלחם שלא נתחייבו בכבשים האמורים כאן בתורת כהנים

---

[1] נראה ל"ל ומפיק ליה דהאי יהיו אלחם קאי דגמר מקולא וכו'.

ו) [נקמן מז:]. ב) מנחה מתוה. ל"ק. ג) ל"ק מ"ז. ד) כ"פ לא קרוי. ה) ל"ק מ"ז. ו) כ"פ כלאיפת. ז) כדפריך בפ"ק. ל"ק. ח) ל"ל ומניפן. ל"ק. ט) בכולהו ומסמע מי' ונפלגין בחוץ וי"ש הא מי'. ל"ק. י) נמוד. ל"ק. כ) ניתר. ל"ק. ל) דאיגו חזי לזבח אחר. ל"ק. מ) כ"פ לתודה. נ) כ"פ והוי כחיגו. ס) פליג. ל"ק. ע) ל"ל אבדו הכבשים אבד הלחם. ל"ק. פ) ומיש לחם. ל"ק. צ) למ"ד דיש. ל"ק. ק) כ"פ דתנופה. ל"ק. ר) דהתם הוי תנופה וכדפי' רש"י. ל"ק. ש) זהו מיהו על המיתה ועיין רש"ק. ת) מיגו. ל"ק. ו) [ל"ל לרב הונא]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה תנופה וכו' מניפין מחיים עם הלחם בפרק: (כ) ד"ה עד שלא שחטה לתודה אין הלחם מתקדש דלחם תודה:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה הדם יזרק לשם שלמים. עיין לקמן דף מז ע"ב תוד"ה והכי תודה:

מוסף רש"י

שאני תודה דדחמנא קריה שלמים. תודת שלמיו, כדאמרן לעיל מה שלמים קרבי בלא לחם אף תודה קרבה בלא לחם וכו' (להלן מז:).

רבינו גרשום

שאם הוזקקו זה לזה שאם נשחטו הכבשים ו) לשם הלחם: תנופה קודם שחיטה עושה זיקה אי לא: א"ל רב יהודה אמאי מספקא לי' בתנופה אי עושה [זיקה] והכתיב קדש יהיו לה' לכהן בתר תנופה כתיב דרישיה דקרא כתיב והניף אותם. ופליגי בן נגס ור' עקיבא ואי סלקא דעתך דתנופה עושה זיקה אמאי פליגי. אלא מדפליגי ש"מ דפשיטא להו דתנופה אינה עושה זיקה ומשום הכי פליגי: דלטעמיך היא בתר שחיטה נמי כתי' יהיו לה' לכהן שכבר נשחט וראוי לכהן מי נימא נמי דבתר שחיטה פליגי הא"ר יוחנן הכל מודים אלא מאי אית לך למימר מעיקרא קאי כלומר האי קרא לאו בתר שחיטה כתי' אלא קודם שחיטה ומאי קדש לה' לכהן דבר שסופו לכהן לאחר שנשחט: הכא נמי לא תימא דבתר תנופה כתיב אלא קודם תנופה וקודם תנופה פליגי הילכך אכתי מספקא אי תנופה עושה זיקה אי לא: עד שלא שחטה נפרס לחמה של תודה: הדם יזרק שלא לשם תודה אלא לשם שלמים. והבשר יאכל שלא לשם תודה והלחם פסול משום דשחיטת הזבח מקדש הלחם משום הכי אינו מביא לחם אחר מאחר שנשחט אלא הלחם פסול: נזרק הדם ואח"כ נפרס הואיל וזריקה מתרת ובשעת זריקה היה שלם כשר הוא הלחם אבל תורם מן השלם על הפרוס היינו תורם דמארבעים חלות היה תורם ד' אחת מכל מין דכתיב והקריב ממנו אחד שלא יטול פרוס מכל קרבן תרומה לה' יוצא דינו כנפרס: אבל נטמא לחמה יש לו דין אחר:

שיטה מקובצת

ב) לחם ותיפסל: ג) תודה קרבה בלא לחם. דרוקא שלא לשמה מקריב לה א"נ אפילו לשמה: ד) הכבשים: לשמה: ה) הפנים גמר. גליון א"נ משום דכתיב אחד מכל קרבן שלא יטול פרוס ובענין שיהא כולן ראויות לכהן. תו"ח. ועיין תוס' לקמן (דף נב ע"ב): ו) מנחה כלחם תודה: ז) תיבות קדש קדשים הוא נמחק: ח) תודה. עיין תוס' לקמן (דף מז ע"ב): ט) תורם דכתיב: י) טומאה: והלחם פסול. ולא ידענא אמאי כיון דזריקה כשירה לחם הטהור אמאי פסול ונראה בעיני דגרסי' ידי נדרו לא יצא והאי תנא סבירא ליה אין הציץ מרצה על אכילה וכן מצאתיה בתוספתא ולבי מגמגם: י) תיבת משמע בס"א אינו: י"א) חזו לכבשים אחרים דמאי שנא. ועיין תוס' לקמן (דף נ ע"ב): יב) יכול. גליון וי"ל דלא חשיב נפקותא דכיון דלרבי הא דלא נפקי לחולין היינו משום דתנור מקדש ה"נ הו"א לרבי אליעזר אי סבר דתנור מקדש אבל לאפסולי ביוצא (דמשנה) [דחשיב שאני] החם הדבר תלוי בשחיטה: יג) דמי ריש: יד) [ערבה דאמרי' קסבר דאין שיעור למים ואי מייתי במקודשת איפסלו להו בלינה אבל אי אמרינן דיש שיעור: טו) כלומר אינו ר"ל שיהא לו פדיון: טו) דלמ"ד אין דזריקה: יז) פסול כולו. אפי' הטהור: יח) אליעזר וקתני דציץ מרצה על אכילות משמע דשום תנא ליכא אלא ר' אליעזר והא אינא האי תנא דסבר אין זריקה מועלת ליוצא ומש"ה אמר רש"י ולבי מגמגם כך פי' הר"ר אלחנן: עוד שם וי"ל דבקל סותר התם סברא האיפוך אי נמי מצי למימר דלא כר' אליעזר אלא כרבי עקיבא וקסבר אין הציץ מרצה וע"כ לא קאמר רבי עקיבא דזריקה מועלת ליוצא ה"מ לאימורים אבל בלחמי תודה דלאו גופיה דזביחה מודה דאין זריקה מועלת ליוצא לכ"ע והכי משמע פ' כל התדיר (דף צא ע"א) גבי אימורים קדשים קלים כשיצאו ומוקי פלוגתייהו כי הדר עייליהו בדאיתנהו אבראי כ"ע לא פליגי ומשני ה"מ גבי שתי הלחם דלאו גופיה דזבח הן כך תירץ הר"מ. תו"ח. וא"כ אפשר דהאי ברייתא אתיא כר"ע ולדידיה אין הציץ מרצה על אכילות אבל ר"א אימא לעולם שפיר אית ליה הציץ מרצה על אכילות כדאיתא בהקומץ רבה: יט) שלמים. וי"ל דלא דמי דגבי תודה מקוא דקרבי תודה כתיב זאת תורת זבח השלמים אם על תודה יקריבנו וגו' ע"כ תו"ח:

תורה אור השלם

1. וְהֵנִיף הַכֹּהֵן אֹתָם עַל לֶחֶם הַבִּכּוּרִים תְּנוּפָה לְפְנֵי יְיָ עַל שְׁנֵי כְּבָשִׂים קֹדֶשׁ יִהְיוּ לַיְיָ לַכֹּהֵן:

ויקרא כג כ

א שאם הוזקקו זה לזה שמעכבין זה את זה ואיזה הוא זיקה שלהן ב שחיטה אמר עולא בעו במערבא תנופה עושה זיקה או אינו עושה זיקה פשוט ליה מדרבי יוחנן דאמר רבי יוחנן שחיטה עושה זיקה מכלל דתנופה אינו עושה זיקה דר' יוחנן גופא קא מיבעיא ליה מיפשט פשיטא ליה לרבי יוחנן דשחיטה עושה זיקה ותנופה אינו עושה זיקה או דלמא שחיטה פשיטא ליה ותנופה מספקא ליה תיקו א"ל ר' יהודה בר חנינא לרב הונא בריה דרב יהושע והא כי כתיב ג קודש יהיו לה' לכהן בתר תנופה כתיב ופליגי בן נגס ור' עקיבא וליטעמיך בתר תנופה ולא בתר שחיטה אלא מאי אית לך למימרא מעיקרא קאי ומאי קדש יהיו לה' לכהן דבר שסופו לכהן הכא נמי דבר שסופו לכהן ושחיטה עושה זיקה ורמינהי ד עד שלא שחטה נפרס לחמה יביא לחם אחר ושוחט משששחטה נפרס לחמה הדם יזרק והבשר יאכל וידי נדרו לא יצא והלחם פסול נזרק הדם תורם מן השלם על הפרוס ה עד שלא שחטה יצא לחמה מכניסה ושוחט משששחטה יצא לחמה הדם יזרק והבשר יאכל וידי נדרו לא יצא והלחם פסול נזרק הדם תורם ממה שבפנים על שבחוץ עד שלא שחטה נטמא לחמה מביא לחם אחר ושוחט משששחטה נטמא לחמה הדם יזרק והבשר יאכל וידי נדרו יצא שהציץ מרצה על הטמא והלחם פסול נזרק הדם תורם מן הטהור על הטמא ואי ס"ד שחיטה עושה זיקה כיון דהוזקקו זה לזה בשחיטה איפסיל ליה ו לחם תיפסל נמי תודה ז שאני תודה דדחמנא קרייה שלמים מה שלמים קרבים בלא לחם אף ח תודה קרבה בלא לחם א"ר ירמיה אם תמצא לומר תנופה עושה זיקה אבד אבדו

ואיזו היא זיקה שלהן זו שחיטה. דאם אבד הלחם אבדו הכבשים ואם אבדו הכבשים אבד הלחם והיינו כרבי דאמר לקמן (ד' מז.) כבשי עצרת אין מן מקדשין הלחם אלא בשחיטה ט) (קשה) נהי דאם אבד הלחם אבדו הכבשים כדאמר רבי יוחנן לקמן (שם) הכל מודים שצריך שיהא לחם בשעת שחיטה מכ"מ אבדו כבשים אמאי אבד הלחם הא אית ליה פדיון ו) (כדפי' בקונטו') בפ"ק דפסחים (ד' יג.) גבי לחמי תודה ונפרקינהו ונפקינהו לחולין כמאן כרבי דאמר וכו' ומסמע דלרבי אליעזר בר"ש נפקי לחולין ולא מסתבר לחלק דשאני הכא דאיכא תנופה ממיים הכא דמספקא לן אי עושה זיקה כל שכן דלא מסייעא לקדש ומו דאמרינן לקמן (ד' מז:) שחט שני כבשים על ארבעה חלות מוסך שתים מהן ז) ומניחן והשאר נאכלות בפדיון אע"ג דאיכא תנופה ח) בכולהו ו"ע ומשמע התם דלרבי אליעזר בר' שמעון פודן בחוץ ונאכלין בחוץ והא דאיכא לאפליגו אבי ורבא לקמן (שם.) במילתיה דרבי דאמר קדוש ואינו קדוש אבי אמר קדוש ואינו ט) ניתר רבא אמר קדוש ואינו י) נפדה ואמרי' לאבי תפיס פדיונו לרבא לא תפיס אלמא לאבי לרבי נמי נפקי לחולין ואם כן מאי אבד הלחם דהכא ואין לומר אבד מליקרב דפסיעה כ) דאמרי חזו יא] מ) לדבר אחר מ"ש מלחם אחר וש"מ כיון דנפדו פקעה קדושה תנור ורבי דסבירא ליה תנור מקדש כ) מי אפי' לה בתנור דחול לא מקדשו ותימה הוא וא"ל דלאבי תפיס פדיונו ולא נפקי לחולין והשתא ניחא לשון תפיס דהוה ליה למימר נפדה ומדע דהא רבי הוא דאמר תנור מקדש בסוף רבי ישמעאל (לקמן עב:) ותנן (לקמן ד' ק:) המנחות והנסכים אין להם פדיון משקדשו בכלי ושמי הלחם נמי איקרו מנחה לקמן (ד' נג:) מיהו יש לחלק בין מנחה דבהדי זבח למנחה לחודה דאיתא בפ"ק (לעיל ו.) והא דלא קאמר איכא דאיכא פדיון לבני אבי לרבי אלעזר בר' שמעון יכול לפדות את הלחם ולרבי אין לו פדיון לכל מודים שלא יהא לחם בלא זבח ואיזה הו